

JOSIP VANDOT:

Kekec na volčji sledi.

Planinska pripovedka.

9.

Kekec je premišljal noč in dan, kako bi se iznebil strašnega volka, ki ga je stražil od jutra do večera, od večera pa do jutra in se ni ganil niti za trenutek od njega. Kekec je že skoro obupal. Hm, pa saj ni čudo! Teden dni je že prešlo, odkar sedi v Pehtini koči in ne more nikamor. Teden dni že čaka na tisto zvijačo, ki bi z njo prekanil volka in bi pobegnul v dolino. A zvijače ni bilo od nikoder in tudi pametne misli ni bilo od nikoder. In Kekec si je že mislil, da bo moral ostati leta in leta v samotni Pehtini koči. Zadnje dni je bil jako slabe volje in ni sviral več veselih pesmi. Sedel je v koči in je gledal neprestano na bele snežnike, ki so se dvigali nedaleč v modro nebo. »Glej oni-le koničasti vrh!« si je govoril samemu sebi. »To je Špik, ki se dviguje tako strmo iznad belih snežišč. O, kolikokrat sem ga gledal iz doline in sem se čudil njegovi višini in strmini! Pa nisem mislil, da ga bom moral gledati tako od blizu... Oh, takrat je bilo lepo! A zdaj ni več lepo, ampak žalostno. Ne rečem, da mi je hudo pri Pehti. Streže mi, kakor da bi bil jaz kraljevič, a ne Kekec. A vendar je dolgočasno v tej samotni koči, in jaz bi že tako rad skakal tam doli na Koroščevem vrtu in bi si zacitral lepo pesem. Pa ne morem, ne morem, ker me straži ta strašni volk!«

In Kekec je podprl glavo z rokami, pa je strmel na belo skalovje, ki so se po njem igrali srebrni solnčni žarki. Razločno je videl tam divje koze, ki so se pasle po ozkih policah kraj večnega snega. Tu in tam je zabobnelo votlo med skalovjem; divje koze so izprožile kamence z gladke police, in kamenje se je valilo preko visokih sten in je padalo z glasnim prasketom na širono snežišče pod strmim špikom. Potem pa je vladala zopet tišina, mrtva tišina — in Kekec je skoro slišal utripanje svojega lastnega, žalostnega srca. — Prišla je v izbo Pehta, pa se mu je čudila. »Ali si bolan, Kekec?« ga je vprašala. »Zakaj se držiš tako žalostno? Daj, zasviraj lepo pesem, pa boš zopet vesel.«

Kekec je zmajal z glavo in je žalostno odgovoril: »Oj, teta Pehtara, zakaj bi si sviral, ko pa ne pomaga nič? Dejte, povejte mi, koliko dni moram še ostati pri vas zaradi tistega malega korenčka,

ki sem ga vam bil strgal v svoji norčavosti? Saj ne rečem, da mi je hudo pri vas. Dobri ste kot nihče na svetu. In čuditi se moram, da govore o vas ljudje v dolini toliko slabega, da se vas bojé otroci bolj kot najgršega parklja. Ker ste tako dobri, zato pa vas prosim, da me izpustite. Oj, lepo je v dolini, teta Pehtara! Pa Koroščeve bo skrbelo, ker me ni tako dolgo nazaj, in tudi doma bodo žalostni. Zato pa me izpustite, teta Pehtara, lepo vas prosim — izpustite me! Sto lepih pesemc si bom izmislil o vas in jih bom prepeval od jutra do večera...«

»Ne izpustim te, Kekec!« je odvrnila Pehta. »Razžalil si me, ko si me zasmehoval in si udrl tako predrzno v mojo kočo. Zato pa ostaneš pri meni najmanj tri leta. Kazen mora biti, ker bi se mi drugače ljudje posmehovali. Kar pomiri se, Kekec, in potrpi tri letal. Potem pa bomo videli, kako in kaj.«

In Pehta je odšla v kuhinjo kuhat večerjo. Kekec pa se je stisnil v dve gube in je trikrat vzdihnil. Ovbe, da se ne more domisliti ničesar pametnega! In niti zvijače ni od nikoder! — Bolelo je to Kekca, jako ga je bolelo v srcu, da se ne more domisliti zvijače, ki bi z njo prekanil grdega volka. In nič več ni mogel sedeti v samotni koči. Kar šel je vun v tihi gozdič in dalje, dalje na zeleno porobje. Tam je sedel na ploščat kamen in je gledal v samotni planinski svet. Za njim so cveteli grmiči rdečega ravšja in so dehteli s prijetnim, omamljivim vonjem. Večerilo se je, in visoki snežniki so goreli v škrlatni, večerni zarji. Odsev tiste zarje pa je trepetal vseokrog po zagorskem svetu — po peščenih obronkih, po nizkem rušju, po zmrzlem, večnem snegu in po zelenih tratinah... Kekcu se je razširilo nehote srce, ko se je zamaknil v tisto rožno zarjo, ki je objemala s svojim živim ognjem tihi zagorski svet. Piščalko je vtaknil v usta, pa je zasviral krasno pesem, ki je zvenela glasno in sladko v pokojni planinski večer... Volk je ležal za njim v goščavi in se ni ganil niti za trenutek, kakor da bi se bil tudi on zamaknil v lepo pesem, ki je prihajala iz Kekčeve piščalke.

Izginila je rožna zarja z vrhov orjaških snežnikov, in mrak je pričel zakrivati zagorski svet. Tedaj pa je poklicala Pehta Kekca k večerji. In Kekec je odšel nazaj v kočo. Navečerjal se je, pa je odšel spat. In vsak večer je šel volk z njim v izbico in legel pred njegovo posteljo in je ležal tam do belega jutra.

In nekega dne je vprašal Kekec kar naravnost Pehto: »Teta Pehtara, koliko let ste stari? Hm, dolgo časa morate že biti na svetu, ker je pravil že naš rajni ded o vas. In dolgo časa morate že biti v naših krajih, ker vas pozna vsa dolina. Hude stvari govore o vas, in

otroci se vas strašno boje. Mislijo si, da jih pograbite v svoj koš in jih ponese te v goro, da jih tam pojeste... Pa meni se zdi čudno, da se vas boje tako jako. Saj niste hudobni in grdi, kakor pravijo na vas. Lepi ste, teta Pehtara, resnično lepi. Dajte si med lase zlat šapelj, pa boste lepši kot vsaka kraljica.«

Pehta se mu je nasmehnila in mu je rekla: »Kekec, ne bom ti pravila, koliko let sem stara, ker ti bi ne razumel tega. A to ti povem, da sem v vaših krajih več nego sto let in ostanem še dolgo, dolgo tu. Rečem ti, Kekec, da pojdem šele tedaj iz tega kraja, kadar se mi izneveri moj volk in me zapusti in pojde s človekom v dolino. A to se ne zgodi pač nikdar... Praviš, da se me boje otroci v dolini? O, seveda se me lahko boje. Že marsikaterega paglavca sem pograbila in sem ga zaprla v kočo. A nisem ga pojedla, ampak sem ga imela zaprtega toliko časa, dokler ni postal dober in priden. Boje se me otroci — a rečem ti, Kekec, da se me boje samo malopridneži; a dobri otroci se me ne boje, ker dobro vedo, da jim ne storim ničesar slabega. A poredneži imajo slabo vest in zato jih je strah, če jim omeniš mene... Ali si se me ti bal, ha, Kekec? Kar odkrito mi povej, če si se me bal!«

»Zakaj bi se vas bil bal?« je odvrnil Kekec prostodušno. »Nikdar se vas nisem bal — tudi takrat ne, ko sem udrl v vašo kočo in sem vam odvedel Mojco. Saj sem vedel, da mi ne morete storiti nič slabega... Ha, kaj ste rekli? Da pojedete iz našega kraja, če vas zapusti vaš nemarni volk in pobegne s človekom? O, teta Pehtara, lahko mi verjamete, da se to ne zgodi nikdar. Rad bi poznal tistega človeka, ki bi hotel tega nemarneža, tega kosmatinca, ki ne zna nič drugega, nego da spi ves dan in renči in kaže zobe, če mu pokažeš prst. Rad bi poznal tistega človeka, o, resnično rad!«

In Kekec se je smejal že pri sami misli na grdega volka. In smejal se je vso pot, ko je stopal skozi gozdič proti porobju, kjer je preseval vsak dan na ploščatem kamenu in je premišljal dolgo, dolgo, kako bi prekanil volka. Tudi danes je pričel premišljevat. Toda sredi misli se je zasmejal na glas in se je ozrl na volka, ki je ležal za njim v goščavi. »Sem pojdi, nemarnež!« mu je velel in je zamahnil z roko. Volk se je res dvignil. Pretegnil se je dvakrat in je stopil pred Kekeca in ga je gledal s svojimi svetlimi očmi. — »Glej, ti zver prismuknjenal!« ga je nagovoril Kekec. »Rekla mi je tvoja gospodinja, da pojde odtod, če ti pobegneš s človekom. Pa misliš, da živi na svetu človek, ki bi te imel rad in bi se ti delal dobrega? O, prenemaren si, volk, prenemaren si! Kdo te bo pogledal, ko si tako grd kot nihče na svetu? Niti Kekec ne, ki mora živeti s teboj in se jeziti na tebe, da bo morda

ZUONČEK

še celo osivel kot Kovaričev stric... O, da si priden, da si lep, ne rečem, da bi te ne imel rad. Tako pa, hej, tako...«

A Kekec je utihnil hipoma in se je udaril z roko po čelu. Kakor blisk mu je šinila v glavo misel: Ne onegavi se, Kekec! Daj, poizkusi, pa odvedi Pehti volka! Saj mogoče ne bo težko. Neumen je volk, in ti ga lahko obrneš na vsako stran. Daj, Kekec, pa poizkusi! — Kekec se je domislil tega in je kar poskočil na noge. »Volkec, ljubi moj volkec!« je rekel prijazno volku. »Veš, predolgo se že gledava kakor psiček in mucika. Kaj bi ne bilo boljše, da se sprijazniva in postaneva prijatelja? Ni lepo, da se sovraživa. Dostikrat sem te že brcnil prav pošteno in sem te ozmerjal. Pa to vse samo zaradi tega, ker sem mislil, da si hudoben in me sovražiš. A danes sem izprevidel, da sem se zmotil. Saj nisi tako grd in tudi nemaren nisi tako, da bi te ne mogel imeti rad... Veš, kaj? Kar lepo mi podaj tačko, pa sva prijatelja, da nima boljših ves svet.«

In Kekec je prijel volka za šapo, z levico pa ga je pričel božati po razkavi dlaki. Volk ga je gledal nekaj časa ves osupnjen in mu ni niti pokazal svojih dolgih zob. Pa tudi zarenčal ni kakor navadno. Kekec se je muzal in je govoril prijazne besede in ga je božal po trdi glavi. Sedel je nazaj na kamen. Tedaj pa se je zgodilo čudo. Volk je položil svojo glavo Kekcu na kolena in ga je gledal vdano, in oči se mu niso več svetile v tistem čudnem, strašnem ognju, ki se ga je Kekec bal. Postal je krotak kakor psiček in je pustil, da ga je deček božal in udarjal prijazno po glavi.

»He=he!« se je smejal Kekec. »Prekanil ga bom lepo na ta način, in Pehta se bo kar praskala, ko bo morala zapustiti naše kraje. Pa je vendarle prišla zvijača! Ni bilo vredno, da sem toliko premišljal in javkal sam pri sebi. Zvijača je prišla naposled vendarle.« — In Kekec je bil vesel, da so mu oči kar žarele. Prepeval je v svojem veselju, ker je bil prepričan, da bo čez nekaj dni že v dolini pri Korošču. Izvlekel je iz žepa stekleničico, ki je bilo v njej tisto čudovito zdravilo, ki ga je izmaknil Pehti z omarice. Pa je gledal tisto stekleničico, in oči so se mu smejale. Oj, prekanil bo Pehto že čez nekaj dni. Saj se bo dobrikal volku, da ga pridobi popolnoma na svojo stran. Potem pa pobegne z njim v dolino. In teta Pehta bo gledala debelo za njima in bo morala iti iz zagorskega sveta.

Vsega tega se je domislil Kekec v svojem veselju. Kar na glavo se je postavil in je zavriskal potem na ves glas: »Juhuhu!...«

Njegov vrisk je hitel do strmih Špikovih sten. Od tam pa se je razlegnil stoglasno in je odmeval po vsem zagorskem svetu in je hitel od snežnika do snežnika. In veseli vrisk se je razlegnil tja do zelene senožeti za Akom. Tam pa je sedel med svojo mirno živinico Koroščev Rožle. Glavo si je podpiral z rokami in je gledal molče po živinici, ki se je pasla kroginkrog po širni senožeti. Slišal je Rožle tisti vrisk. Zganil se je in je dvignil glavo, pa je poslušal. A vrisk je že utihnil in se je razgubil tam med sivimi stenami Široke peči. — »Hm, kdo je neki tako zavriskal?« je pomislil Rožle. »Glas je prišel od Špikove strani... Čudno, čudno — saj tam ni nobenega pastirja, da bi vriskal v božji dan. Pa kdo se neki klati tam gori na tisti strani?«

In Rožle je ugibal, a ni uganil ničesar. Čudno, tisti vrisk ga je spomnil Kekca, nesrečnega Kekca, ki ga je bila ugrabila hudobna Pehta že pred tednom. Da ga je bila ulovila Pehta tisti nesrečni dan, o tem je bil Rožle trdno prepričan. Zato pa je bil žalosten vse dni, in niti prepevati se mu ni ljubilo. Pobit je hodil za svojo živinico ali pa je ležal tam kraj rušja in je strmел na visoke pečine in na beli sneg, ki ga je bilo polno orjaško skalovje Široke peči. V srcu ga je grizlo nekaj bridkega — in Rožle je vedel, da je to samo vest, ki mu očita že sedem dni, da se ni prav nič zavzel za nesrečnega Kekca. Glej, ko je ugrabila Pehta ubogo Mojco, se Kekec ni pomišljal. Kar udril je v Pehtino kočo, pa je odvedel Mojco lepo domov. Kekec se ni ustrašil nobene nevarnosti; a Rožle se boji, jako boji in niti ne migne s prstom, da bi pomogel nesrečnemu Kekcu. O, Rožle je velik bojzaljivec! Kakor zajček je, ki se ne upa preko ceste, ampak se rajši tresе v svojem strahu tam za varnim grmovjem. Oj, Rožle, Rožle! Ali te ni nič sram, da si tak bojzaljivec?

Tako je očitala v Rožletovem srcu bridka vest. Rožleta pa je grizlo in sram ga je bilo. Kolikokrat se je že opogumil, da bi šel Kekcu na pomoč. Pa je že šel s senožeti. Toda prišel je samo do rušja, do tistega mesta, kjer ga je bila zmikastila Pehta. Tedaj pa je Rožleta kar streslo, in mrzla polt ga je oblila. Zasopel je naglo in se je obrnil. In zbežal je v svojem strahu nazaj na varno senožet in tam se je križal in se skrival za gosto rušje. — Ko ga je minil prvi strah, ga je bilo pa sram, in v srcu ga je pričelo zopet grizti. »O, zakaj me je tako strah, zakaj?« je govoril samemu sebi. »Glej, da bi bila Pehta ugrabila mene, bi Kekec ne javkal v strahu tako kakor jaz. Če bi me drugače ne mogel rešiti, bi podrl tudi Pehtino kočo. Pa bi ga ne bilo strah, prav nič bi ga ne bilo strah... A jaz se tresem kakor zajček in se ne upam niti prsta dvigniti, da bi ga rešil. Oj, gorje, gorje!«

In Rožleta je vedno bolj grizlo v srcu in mu je očitalo strahopetnost. Pa ni mogel Rožle tega nič več prenašati. Kar poskočil je hipoma na noge in je vrgel palico na tla. »Danes pa pojdem — naravnost do Pehtine kočice pojdem in rešim Kekca!« je rekel odločno. »Prav nič se ne bom bal, pa najsi me tudi Pehta zasači. Ne bojim se je, ne bojim se je...«

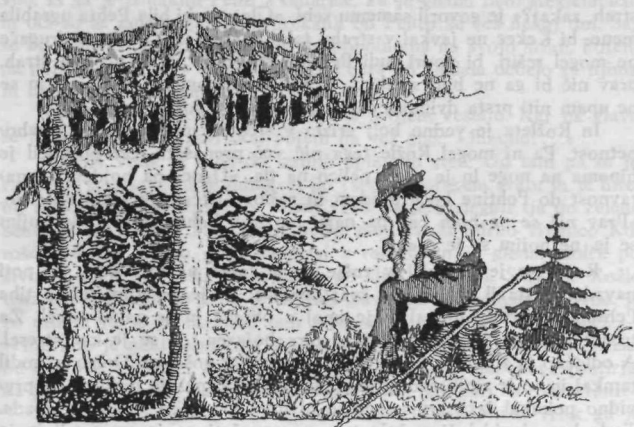
Rožle se je zaprašil v rušje in je tekel na vso sapo po poti navzdol. Ustavil se je šele kraj gozdiča, ki je za njim ležala tiha Pehtina senožet. Obrisal si je znoj z obraza in je naglo sopel. Za trenutek se ga je spet polastila stara bojazen, da se je kar stresel. A odločno je zmajal z glavo in se je splazil v goščavo. Dolgo je hodil tamkaj in se je rinil med grmovjem. Ko je došel do porobja, je previdno pokukal izza grma, ker se ni upal kar tako stopiti iz gozda. Toda ker ni videl žive duše tam na senožeti, se je opogumil in je stopil iz goščave. Pogledal je na senožet, na tisto mesto je pogledal, kjer je stala pred tednom še Pehtina kočica. A kočice ni zagledal Rožle nikjer.

»Kaj je to? Kje je kočica?« se je začudil Rožle. Pogledal je natančneje tja doli in tedaj je videl samo črn kup tam, kjer je stala prej Pehtina kočica. In Rožle se je čudil vedno bolj. A ker je bila njegova radovednost večja nego strah, je stekel po strmini navzdol. Hitel je po senožeti in se je ustavil pred črnim kupom. In tedaj je videl žalostno pogorišče — samo črno oglje in sivkast pepel, ki ga je bil raznesel veter širomokrog... »Ojoj!« je zatarnal Rožle. »Pogorela je kočica, do tal je pogorela... Pa kdo jo je zažgal, oj, kdo? In kje je Kekec, o, kje je Kekec?«

Rožle je zavpil tako glasno, da se je prestrašil svojega lastnega glasu. Prijel se je za glavo in je sedel na trhel štor. Kje je Kekec?

Kam je izginil? Oj, nemara ga je pograbila hudobna Pehta in ga je umorila, ker je bila tako strašno huda na Kekca? In Kekca ni več na svetu, in nič več ne bo citral in prepeval tam na vrtu lepih pesmi, ki jih je znal sto in sto. Umrl je — in sam Bog ve, kje ga je pokopala hudobna Pehta v črno zemljo. In nihče ne najde njegovega groba — ne najde ga po vsem zagorskem svetu... Pokopala ga je Pehta; zažgala je kočo, pa je izginila, Bog ve, kam...

»Kekec, o, Kekec!« je zajokal Rožle v svoji silni bolesti. Debele solze so mu drsele po licih, ko je gledal na črno pogorišče. Še dolgo je sedel tam na štoru in je jokal. In jokal je vso pot, ko je šel nazaj na svojo senožet. Mračilo se je že, in živinica je bila že polegla po širni staji. A Rožle je šel v pastirsko kočo. Tam se je vrgel na pograd in je še vedno jokal, bridko jokal...

Lepa Mojca je pa sedela na domačem pragu in je poslušala samotno ptico, ki je čebljala tam na vrtu. In Mojca se je nasmehnila, pa je pričela potihoma prepevati. Tisto pesem je pela o škrjančku in pomladi, ki tako lepo zveni v večerni svet. Prišla je mamica, in tedaj je dvignila Mojca glavico. »Vi ste, mamica?« je rekla tedaj. »Pa sem že mislila, da se je vrnil Kekec... Oj, dolgo ga že ni, dolgo! Že zdavnaj bi se bil moral vrniti. Dejal mi je, da pojde naravnost k Vili Škrlatici, pa mi prinese zdravilo, da bom videla vas, mamica! Pa tudi očeta bom

videla in nebo in cvetice, ki dehte tako sladko! Oj, jaz bi bila vesela, tako vesela! — Kekec je šel k Vili Škrlatici; zato ga pa ni tako dolgo nazaj. Le verjemite, mamica!»

Mati jo je pobožala po laseh in je dejala: »Oj, Mojca! Pojdi večerjat in spat! Mrači se že — in po večerji bomo pomolili za ubovega Kekca, da se kmalu povrne. Ugrabila ga je Pehta, kakor je bila ugrabila tebe. Pa je zdaj nekje v gorah...«

A Mojca je stresla z glavico in je odvrnila: »O, ni ga ugrabila Pehta — dobro vem, da ga ni ugrabila. Saj Kekec se je ne boji in bi ji bil zbežal takoj. Rešil je mene, pa se ni bal... Zato pa vem, da ni pri Pehti. K Vili Škrlatici je šel po zdravila in se vrne danes ali jutri. Saj mi je rekel tako, ko je odšel na gore. Veste, mamica, zasnalašč ni hotel povedati, da gre k Vili Škrlatici. Zato, mamica, da bomo bolj veseli, ko pride kar nenadoma in prinese tisto zdravilo.«

Mojca je vstala, pa je šla z materjo v izbo. O, Mojca se je kar smehljala, ko so ji dan za dnevom pravili, da je Kekca ugrabila hudobna Pehta. Pa ni verjela Mojca, resnično ni verjela tega. Saj je bila prepričana, da je šel Kekec samo k Vili Škrlatici po čudotvorno zdravilo za njene oči. Pa se vrne Kekec, ker je pogumen, da nihče tako na svetu. O, Kekec, pač ne bo pustil, da ga ulovi Pehta, kot je ulovila

njo tam ob gozdnem porobju. Zato pa se motijo ljudje, ko pravijo, da je Kekec zdaj zaprt v Pehtini koči. Kekec je samo pri Vili Škrlatici in jo prosi, naj mu da zdravilo, da izpregleda Mojca in vidi nebo in vso lepo, lepo zemljico pod nebom. Jutri pride Kekec, in že jutri bo videla Mojca in se bo smejala in skakala in prepevala v svojem srčnem veselju.

In Mojca se je smehljala tudi tedaj, ko so molili glasno v izbi: »Še očenaš za ubovega Kekca, ki je izginil v gorah in ga je zaprla Pehta v svojo kočo.« — Smehljala se je Mojca in je stresnila s svojimi črnimi lasmi.

Smehljala se je še v posteljici, še celo v sanjah se je smehljala. V sanjah pa je videla in ni bila več slepa. Drobne ptice je videla, ki so prepevale na vejah; lepe rože je videla in širono polje. Nebo je videla in zlato solnce, ki se je lesketalo sredi neba. In ptice in rože so se smehljale; smehljalo se je nebo in zlato solnce, kakor se je smehljala slepa Mojca, ki je v sanjah izpregledala . . .

Tisti večer je morala Jerica zopet tolažiti malo Tinko z lepimi besedami. Sedela je Jerica kraj posteljice in je božala Tinko po laseh, pa ji je govorila: »O, ne jokaj, Tinčica! Saj ne bo hudega. Saj se vrne Kekec, in spet ga boš videla. Samo jokati se ne smeš, ker ga je ugrabila Pehta. Kekec je pretkan in pobegne Pehti. Pa boš vesela, ko bo zacitral lepo pesem. Le meni verjemi, pa nikar ne joči, Tinčica!«

A Tinka je ihtela venomer in je zakrivala obrazek z debelimi ročicami. Pa saj ni bilo čudno, ker ji je bilo tako hudo po bratcu. Rada ga je imela; a zdaj ga je vzela Pehta in ga ne da nikoli več nazaj. Pa kdo bo igral zdaj na Kekčeve lepe citre in kdo bo prepeval, ko njega

ne bo več? — In Tinko je kar streslo, da je zajokala. »O, Jerica!« je govorila. »Skoro rajša bi videla, da je šel Kekec služiti k zmaju za kuharja. Tam bi ga ne ugrabila Pehta, ker bi se bala zmaja... Pa je šel v Rovte, in tam ga je ulovila hudobna Pehta... Pa ga ne izpusti več, Jerica, ne izpusti ga nikoli več... Kekec, o, Kekec!«

In jokala je Tinka, na ves glas je jokala, da se je kar tresla. Zaman jo je tolažila Jerica in ji je prigovarjala. O, tudi Jerici je bilo hudo po ubogem bratcu. A Jerica je vedela dobro, da se Kekec vrne kmalu, kmalu. Saj ga je poznala, da je zvit in pretkan kot nihče daleč naokolo. Zato pa je tolažila Tinko, a Tinka je ni slušala. Šele silni jok je utrudil malo Tinko tako, da je zaspala. Jerica ji je obrisala solzni obrazek. Potem pa je stopila k okencu in ga je zagrnila z belo zaveso. Z neba so gledale skozi okence velike, svetle zvezde — naravnost na spečo Tinko so gledale in so se smehljale. Pa se je Jerica bala, da bi ne motile zvezde male Tinke v spanju. Zato pa je zagrnila okence. Prekrižala je spečo sestrico in je odšla potihoma, po prstih iz sobice...

Tiste velike, jasne zvezde je videl tudi Kekec tam gori visoko pod snežnim špikom. A Kekec ni bil še v postelji. Kekec je sedel pri okencu samotne kočice in je žvižgal potihoma lepo pesem. Pred njim je ležal volk; glavo je bil naslonil na njegove noge in je spal. Sveča je brlela tam na mizici, a zunaj je molčala tiha, mirna planinska noč.

»Glej, kako lepo spi moj ljubi volkec,« se je namuznil Kekec, ko se je naveličal žvižganja. »Trikrat sem ga pogladil po nemarnih ščetinah. Pa me je pogledal neumno in se je hotel kar nasloniti na moja kolena... Oj, volkec, moj ljubi volkec! Kmalu boš plesal tako, kot ti bom piskal na piščalko. Resnično — nisem mislil, da si tako kratke pameti. No, ne vem, ako bi mogel že jutri pobegniti. Preveč še poslušaj svojo gospodinjo, preveč še, ljubi volkec! Če ti že zdaj pokažem pete, pa se zapodiš zopet za mano in me mogoče še celo pošteno ugrizneš. Na, pa bi bilo konec najinega prijateljstva... Zato pa rajši še počakajva nekaj dni! Ali ni res, ljubi volkec?«

Kekec je prijel volka za glavo in ga je nalahko stresel. Volk se je dvignil in ga je zaspano gledal. A ni zarenčal, ampak je že hotel zopet položiti glavo na dečkova kolena. — »Tega pa ne, ljubi volkec!« se je zasmel Kekec. »Ali ne vidiš, da je že noč? Čas je, čas, da greva spat, ljubi volkec! A nocoj ne boš spal na trdih tleh. Veš, posteljem ti prav mehko, da te ne bodo bolele kosti. Priden si, ljubi volkec, in zato ne zaslužiš, da bi spal na trdih tleh.«

In Kekec je vzel debelo odejo s svoje postelje in jo je preganil na pol. Razpel jo je po tleh in jo je zrahljal. Potem pa je prijel volka

in ga je posadil na odejo. »Vidiš, ljubi volkec?« mu je rekel in ga je pogladil po raskavem hrbtu. »Ali ti ni dobro zdaj, ko si prijazen z mano? Gospodinja pač ne gleda dosti nate, ker pusti, da spiš na golih tleh. Pa te nima rada, volkec, prav nič te nima rada... A jaz ti pa kar posteljem, da boš spal lepo in mehko vso noč. Pa si še nekaj rohnel prej nad mano in si mislil, da sem tvoj sovražnik. Kako si se motil, volkec, o, kako si se motil! — Veš, kar lepo lezi in zaspi, ker si truden, ljubi volkec!«

Volk ga je gledal in je zagrčal zamolklo. Zleknil se je po mehki odeji in je momljal v svoji zadovoljnosti. Kekec ga je pobožal še enkrat po glavi. Tedaj pa se je dvignil volk nenadoma. Okrenil se je napol in je pogledal Kekca hvaležno. Potem pa je sklonil glavo in je pričel lizati dečkovo roko...

Domovini.

*Slovenska zemlja, krasna ti, edina —
svobodna si — a ne še srečna...
Saj krona mučeniška, težka krona
še ti oklepa čelo, moja domovina!...*

*Oh, pridi dan že, ura pridi jasna,
ko prosti bodo tvoji vsi sinovi
in združeni slovenski vsi domovi:
naš tožni Korotan, goriška brda krasna,
naš slavni Trst in naše Istrijansko!
Da bomo vsi — svobode te veseli —
iz dna presrečnih src mogočno peli:
... Buči, buči, morje Adrijsansko,
nekdaj bilo si —
in zdaj si spet slovansko,
morje Adrijsansko, morje Adrijsansko!...*

Anica.

